

Kerstmis bij de van Corsens Theotak

Onder het genot van diverse bakken koffie (zoals het een goede van Corse betaamd) vertellen tante Alie en tante Riet het volgende verhaal.

Kerstmis was een belangrijk feest in het jaar. De dag voor kerstmis werd de kerststal gezet en pas na 6 januari (Driekoningen) mocht hij weer weg. Een kerstboom was er in die dagen nog niet bij, maar de sfeer was er zeker niet minder om.

Weken daarvoor al waren Piet en Henk op een heilige missie gestuurd. Gewapend met een kruiwagen gingen ze naar de ka om mos te zoeken. Die werd dan in houten kratjes gelegd en boven op zolder naast de schoorsteen te drogen gelegd. Want je kunt zo'n goddelijk kind natuurlijk geen natte voetjes laten krijgen. En verder was het wel belangrijk om het dressoir in de huiskamer waar de kerststal op stond tegen nattigheid te beschermen. Anders moest opa Theo weer roepen: "Je heb ter heelemaal niks meer an".

Als het mos dan droog genoeg was om als tapijt te dienen, barstte de strijd om het kindje los. Wie mocht het kindje dit jaar in de kribbe leggen? Daarna werden de bakken met zand opgezocht. Aan weerskanten van de stal stond een in rood crêpepapier verpakte bak met zand met een aantal kaarsen er in. Die mochten sporadisch branden. En opa waarschuwde steeds dat ze niet uitgeblazen mochten worden. Dat kostte natuurlijk weer een lucifer om die krengen weer aan te steken. Het was nog een hele wedstrijd om tijdens het bidden van het avondgebed zo hard te slissen dat je ze toch uitgeblazen kreeg. Tante Riet heeft er nog hele goede herinneringen aan.

Vlak voor kerstmis gingen de tantes met een hele sliert kinderen naar het viaduct op de Ripse Laan. Wie weet nog waar dat was? Daar stonden hulstbomen met de mooiste hulst van het hele dorp. En het was lekker ver weg. Dan waren ze weer een middag zoet. Ze gingen hulst halen om op de tafel te leggen. Eerst werden er rode linten op de tafel gelegd en dan werd de hulst verdeeld. Tot (on)genoegen van tante Alie ook bij de borden. Die rommel prikte zo.

Het eten was met kerstmis altijd bijzonder. Na de drie nachtmissen was er brood met gekookt en gesneden spek. Bij het ontbijt waren er beschuiten (heel uitzonderlijk in die dagen). Als je mazzel had mocht je er twee. Bolletjes bestonden nog niet, maar wittebrood was ook al heel lekker.

Bij het diner waren er gekookte peertjes, half geschild en met de steeltjes er nog aan. Oom Joop kon er niet over uit. Er zat een takkenbos in de pan. Hij legde de steeltjes van de peertjes ook allemaal netjes bij elkaar op een rijtje naast zijn bord.

En natuurlijk was er groentensoep. Die was er altijd. Met soms een kannetje warme tomatensap. Want Cors hield beslist niet van tomaten. Hij plukte alles wat op de akker stond, hij at rauwe bonen, maar tomaten daar moest hij niet aan denken. Dus de tomatensap stond naast de soep. En wie dat wilde kon van zijn of haar groentensoep tomatengroentensoep maken.

In 1949 is in november Leo van tante Rina geboren. Met kerstmis kwam tante Rina met Leo naar het ouderlijk huis om het eerstgeboren kleinkind te showen. Tante Riet

was toen 8 jaar. De baby werd op tafel gezet en alle grote broers drongen er om heen om dit bijzondere “kerstkind” eens van dichtbij te bewonderen. Tante Riet moest haar ellebogen gebruiken om toch ook eens bij dat kindje in de buurt te komen.

De kerstbeeldengroep is bij tante Riet nog steeds in gebruik. Hij is inmiddels 85 jaar oud. De grote herder zoals tante Alie hem noemde is al ontelbare keren gelijmd (bij het voetballen in de gang moest die lange het steeds ontgelden en brak hij meermalen zijn nek). De hele groep is in de revisie geweest bij Toos van Dijk en ziet er weer piekfijn uit. En volgens tante Alie horen er nog echte schapen bij deze groep. Oké, er zijn er drie die een beetje mank zijn omdat ze minder dan 4 beentjes hebben, maar ze zijn nog van echt wollig steen gemaakt en bijna onverslijtbaar.

Namens tante Alie en tante Riet,
Jacqueline van Niek van Theo van Corse.

Heb je ook een leuk (familie)verhaal te vertellen, laat het de redactie weten. Als je het niet zelf wilt of kunt schrijven, vertel het ons. We luisteren en noteren alles in ons digitale opschrijfboekje. Het zou zonde zijn als al die mooie familieverhalen verloren zouden gaan.

